

- 5) соціальна спрямованість бюджетів всіх рівнів (соціальний захист та безпечність);
- 6) відновлення середнього класу та зростання його обсягу в економічному середовищі [1];
- 7) ефективне регулювання соціально-трудова відносин;
- 8) зниження соціальних ризиків, тощо.

Констатуємо, що саме процес соціалізації є тенденцією розвитку суспільства, оскільки останнє разом з економічною сферою варто розглядати через соціальні характеристики – не лише як результат, а, врешті –решт, як спосіб існування та розвитку людини, її призначення.

Література

1. Салюта Ю. М. Соціалізація економіки: об'єктивна необхідність та основні напрями в Україні: дис... канд. екон. наук: 08.01.01 / Київський національний економічний ун-т. - К., 2004.

УДК 304.2

Вонберг Т.В.,

канд.екон.наук, доцент,
доцент кафедри управління персоналом та економіки праці,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

Дацюк Т.В.,

магістрант,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

ДОСЛІДЖЕННЯ ЗАГРОЗ ЕКОНОМІЧНІЙ БЕЗПЕЦІ ДЕРЖАВИ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ: МОНОПОЛІСТИЧНА ЕКОНОМІЧНА МОДЕЛЬ

Стратегія національної безпеки України, що затверджена Указом Президента ще у 2015 році, чітко окреслила актуальні загрози національній

безпеці, котрі мають різну природу та охоплюють окремі життєво важливі інтереси країни та суспільства.

Зокрема, відповідно до означеної стратегії, до основних економічних проблем входять монопольно-олігархічна, низькотехнологічна, ресурсовитратна економічна модель; відсутність чітко визначених стратегічних цілей, пріоритетних напрямів і завдань соціально-економічного та науково-технічного розвитку України, а також ефективних механізмів концентрації ресурсів для досягнення таких цілей; надмірна залежність національної економіки від зовнішніх ринків; неефективне управління державним боргом; активізація міграційних процесів тощо [3]. Враховуючи суттєвий вплив, який чинять означені чинники на добробут українського суспільства, варто розглянути ці загрози національній економічній безпеці нашої держави через призму соціальної відповідальності, значення якої останніми роками суттєво зросло. Враховуючи, що вирішальним елементом економічної системи є покладена в її основу економічна модель, особливу увагу варто приділити саме такій загрозі, як монопольно-олігархічна, низько технологічна, ресурсовитратна економічна модель.

Всім відомо, що здебільшого монополія є небажаною ситуацією на ринку, адже за таких умов окремі організації отримують практично необмежену владу на своїх ринках, що може призвести до ряду негативних наслідків у національному масштабі. Так, зокрема, Л.О.Тарасенко, розрізняє три основні сфери впливу монополіста - екологічну, економічну та соціальну [2, с. 264]. Наприклад, екологічні наслідки представлені в основному неефективним використанням ресурсів, що призводить до швидкого їх виснаження. Останнє повністю суперечить принципам соціально відповідального ведення бізнесу. Крім того, одним із основних економічних наслідків монополії є створення бар'єрів для появи нових конкурентів, що демотивує дрібне підприємництво і унеможливорює реалізацію людського потенціалу на даному ринку, а отже, знову маємо підтвердження соціальної безвідповідальності. Щодо соціальної сфери, то, зрозуміло, основними наслідками тут є дестимулювання вдосконалення якості

продукції для споживачів, покладення тягаря витрат на споживача, скорочення кількості робочих місць тощо. Останнє негативно позначається на добробуті споживачів та рівні їх задоволення, що є соціально безвідповідальними діями.

Відмітимо, що в науковій літературі на сьогодні наявні дослідження, котрі доводять кореляцію між ступенем розвитку монополії та корпоративною соціальною відповідальністю. Зокрема, дослідниця Д.Акабадо у своїх працях досліджувала вплив на соціальну відповідальність наступних факторів: доходу підприємства, кількості найманих працівників, ступеня «монополізації» та «олігополізації». До вибірки вона включила компанії, котрі представляли різні ринки та різні регіони, різного розміру та з різною прибутковістю [4, с. 8]. Під час здійсненого аналізу вчена довела, що між чисельністю працівників на підприємстві та ступенем соціальної відповідальності даного підприємства існує пряма залежність, тобто чим більша чисельність працівників, тим більш соціально відповідальним є підприємство; між ступенем монополізації ринку та соціальною відповідальністю існує обернена залежність, тобто чим більш монополізованим є ринок, тим нижчим є ступінь соціальної відповідальності підприємства.

Разом із тим, хотілося б наголосити, що монополісти та олігополісти мають найбільші можливості для впровадження програм соціальної відповідальності, адже вони мають, по-перше, високу концентрацію капіталу, а по-друге - потребу підтримувати своє монопольне становище. Так, наприклад, відповідно до звіту Центру розвитку корпоративної соціальної відповідальності щодо практики КСВ в Україні у 2016 році, особливу активність проявили такі олігополісти на ринках телекомунікацій та зв'язку, як «Lifecell» та «Нова пошта» [1]. Означені компанії брали участь у програмі з забезпечення здорового способу життя та сприяння добробуту населення. Крім того, варто відмітити, що ці компанії здійснюють соціальні ініціативи не перший рік, створивши собі вже певний імідж соціально відповідальних, а соціально відповідальні дії не обмежуються лише означеними в Звіті прикладами і поширюються на відносини з усіма стейкхолдерами.

Література

1. Практики КСВ в Україні 2016 / Під ред. Саприкіної М.; Центр «Розвиток КСВ». – К.: 2016. – 100 с.
2. Тарасенко Л. О. Теоретичні аспекти конкуренції та монополії: сутність, особливості, наслідки [Електронний ресурс] / Л. О. Тарасенко // Фінанси, облік, банки. - 2017. - Вып. 1. - С. 260-268.
3. Указ Президента України "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року "Про Стратегію національної безпеки України" від 26 травня 2015 року. - 2015.- Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/287/2015>
4. Acabado, D. Corporate social responsibility, market structure and firm dimension / D. Acabado // Tecnico Lisboa. - 2014. - Режим доступу: https://www.google.com/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=2ahUKEwjC_bKv4u_eAhXykIsKHT_4BSwQFjAAegQIAhAC&url=https%3A%2F%2Ffenix.tecnico.ulisboa.pt%2FdownloadFile%2F563345090413919%2FResumo.pdf&usg=AOvVaw22-r1ekukfkkkbJltMMZOi

УДК 330.46

Камінський О.Є.,

к.е.н., доцент

кафедри інформаційного менеджменту,

ДВНЗ «Київський національний економічний університет

імені Вадима Гетьмана»

ХМАРНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТА СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВА СФЕРА: СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ

Сучасні хмарні технології (cloud computing) є прогресивним та перспективним мегатрендом, одним з елементів революційної концепції «Індустрія 4.0». Їх швидке поширення зараз є одним з тих ключових трендів, що в найближчі 5-8 років помітно вплинуть на глобальний розвиток. У найрозвиненіших регіонах світу (США, ЄС) вже прийняті стратегічні рішення та плани дій щодо системного та комплексного розвитку хмарних сервісів, розгорнута відповідна робота. Опитуванн проведене компанією BDO Technology Outlook показало, що 74% головних фінансових директорів у галузі технологій (CFOs) вважають, що хмарні обчислення мали найбільший вплив на їх бізнес у